

Її любив поет. Отим і знаменита.
А врода і краса давно уже не ті.
Маленька, мовчазна, легендами повита,
Живе тепер вона у гордій самоті.

Жоною не була. І матір'ю не стала.
Гойдає листопад завії золоті.
Як рано він пішов, як пізно возсіяла
Зоря його гірка, захмарна у житті.

Портрет у рушниках, старі листи в комоді,
І згадки голубі, і в небі голуби...
І одсвіти його суворої судьби
Не меркнуть дотепер в її пригаслій вроді.
